
„Журка“ Миленко Матицки
Ја као Буда

Ја сам Будимир Абацијевић, а пријатељи ме зову Буда. Имам четрнаест година и идем у седми разред основне школе у Земуну. Кева ми је Јуца, а ћале ми је Миле. Имам брата Пеђу и сестру Зољу.

Данас је дан почео нормално: Зоља и ја радимо вежбе на хладном ваздуху поред прозора. Тата нам је задао задатке које треба да урадимо до ручка, али ја сам прво изашао напоље да се играм на снегу. У Земун су се скоро доселили дечак и девојчица из Немачке. Ја сам их овог јутра упознао. Дечак се зове Кристијан, а његова сестра Ања. Дошли су моји другари-Змајевци, као и наши противници, Јатовци. Настало је велико грудвање и туча.

Дошло је девет сати, родитељски састанак. Нормално, као и увек тата Миле ми је опалио неколико шамара за јединицу из физе и цвоњка из матиша. Ања и Кристијан су нас позвали на уселење. Тата, наравно, није хтео да нас пусти да идемо, али како се мама изнервирала, пустила нас је да идемо.

Тетка Лепшу мама и тата често оговарају, а када ја напишем нешто о њој за школски часопис, онда настане права збрка. Други пут добио батине у истом дану, зато што сам написао истину. Побегло сам од куће, а скоро све време док сам ходао, мислио сам на Ању. За журку сам се баш дотерао. У Нисам очекивао да ће бити толико топло, па ми се Милетово уље за косу разлило поглави.

Причао сам са Швабицом и одједном сам јој рекао ВОЛИМ ТЕ. Она је пристала да се забавља са мном, а ја са њом.

После оне страшне туче с јатовцима мислио сам да је готово, али изгледа да моја Швабица зна ко је прави фрајер за њу. Пред нама је било дуго пролеће, цело лето и нова школска година.

Милица Поповић, 6/1
О.ш. „Павле Поповић“, Вранић